

§ 12, 1ste Stykke, foreslaaet til at udgøre en Trediedel af, hvad det Srgnepræsten tillagte Vederlag for Højtidsotret (tre Offerdage) udgør.

Medens Afløsningen af de allerede bestaaende residerende Kapellanier tilkommende Vederlag for Højtidsoffer og Accidenser vil foregaa efter Lovens almindelige Regler, vil det være nødvendigt at give en bestemt Regel for, hvad der skal tillægges residerende Kapellaner i nye residerende Kapellanier, som oprettes, efter at en Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser har fundet Sted i paagældende Menigheder. Naar dette Vederlag i § 12, 2det Stykke, er fastsat til en Trediedel af de for Sognepræsten fastsatte Afløsningssummer, motiveres dette ved, at der som Regel ved residerende Kapellaniers Oprettelse har været tillagt disse en Trediedel af de faldende Accidenser.

De nærmere Regler, som det i § 13, 2det Stykke, er forudsat at kunne blive nødvendigt at give for Udbetalingen af Afløsningssummerne, sigte navnlig til de Forholdsregler, der maa træffes med Hensyn til Udbetalingen af Afløsningssummen fra Sognebaandsløserne. Der maa her finde en Samvirken Sted mellem Provsten, der modtager Anmeldelse om Sognebaandsløsning, og Kommunalbestyrelsen; men Reglerne for denne Samvirken gives naturligst ad administrativ Vej.

Naar Højtidsotret bortfalder som saadant og erstattes af et Vederlag, vil der ingen Grund være til at fastholde den Fiktion, at dette Vederlag fremdeles er Højtidsoffer og ved Embedsledighed skal deles mellem Formand og Eftermand som saadant (beregnet efter $\frac{1}{3}$ for hver Højtid), og lige saa umuligt vil det være at fastholde de for Delingen af Accidensoffer og Accidenser gældende Regler med Hensyn til Vederlaget for disse Ydelser. Dette gælder baade Delingen i det løbende Aar, i hvilket Afgang fra et Embede finder Sted, og Delingen i Naadens Aret. Men det bliver da nødvendigt at give en positiv Regel for, hvorledes Delingen af disse Vederlag i de nævnte Tilfælde fremtidig skal finde Sted. Den i § 14 herom indeholdte Regel er — med en lille Modifikation — analogisk med den i Reskript 26. Oktober 1798 givne Regel for Deling af Renter af Embedskapitaler ved Præstembeder, hvilken Regel det forekommer Ministeriet at ligge nær at gøre anvendelig ogsaa paa de her omhandlede, med bestemte Mellemlum forfaldende Pengeydel-

ser. Reglen vil derhos i den her foreslaaede Form komme til at svare til den for Embedsmænd paa fast Gage gældende Regel, hvorefter de oppebære Gagen maa nedsviis forud.

At al Offerpligt og Ofring ved Højtider og i Anledning af kirkelige Handlingers Udførelse m. v. skal bortfalde, naar Afløsning af Offer og Accidenser har fundet Sted, og at det skal være de vedkommende Embedsmænd og Bestillingsmænd forment at modtage noget af *deres Sognemenigheds Medlemmer* — herunder selvfølgelig dem, der have sluttet sig til dem som Sognebaandsløserne, og for hvem de modtage de for disse i deres Hjemsgn fastsatte Afløsningssummer — er en Selvfølge. Derimod synes der ingen Grund at være til at nægte en Præst eller Kirkebetjent at modtage Honorar af udensogns boende, som de i enkelte Tilfælde betjene, uden at de have løst Sognebaand til dem (f. Eks. ved Konfirmation af udensogns Børn, Vielse med vedkommende Sognepræsts Samtykke af en udensogns Brud), naar saadanne Honorarer frivillig bydes dem. I saadanne Tilfælde fragaar der ikke de paagældendes egen Præst eller Kirkebetjent noget dem lovlig tilkommende, og at nægte dem, der gøre Tjenesten, at modtage Honorar i disse Tilfælde, vilde jo blive ensbetydende med at nægte dem, der forlange Tjenesten, at yde Honoraret, hvad igen kunde bevirke en Indskrænkning i den ønskelige Frihed i disse Retninger, idet mange mulig vilde undse sig ved at forlange Tjenesten, naar de ikke maatte honorere den. Derimod er det og har altid været et omtvistet Spørgsmaal, hvorvidt det bør tillades navnlig Præsten at modtage saadanne Gaver, der ikke fremtræde som Honorar for bestemte Embedshandlinger, men mere som et almindeligt Udtryk af Hengivenhed og Taknemmelighed fra Menighedsmedlemmers Side. Ministeriet er af den Formening, at det neppe vil faa stor Betydning, om det forbydes eller tillades en Præst at modtage slige Gaver, idet de Tilfælde, i hvilke de ville blive tilbudte, neppe ville blive mange, naar det først bliver klart for Menigheden, at der ingen Forpligtelse er til at give. Paa den anden Side vil der kunne tænkes de Situationer, hvor et absolut Forbud imod at modtage dem vilde kunne bringe Præsten i pinlige Situationer. Den velstaaende Enkeltmand eller den Menighed, som skylder sin Præst megen aandelig Velsignelse, vil ikke gerne, naar Præsten er syg eller er i Nød, være afskaaren